

KESÄKUULUMISIA

Seuramme kolmannentoista toimintavuoden syksy on alkanut. Vuosi on alusta asti ollut poikkeuksellinen. On sotia, työtömyyttä ja taloudellisia murheita. Onneksi vielä jotain tehdään, vaikkakaan ei kotiseudulla. Itsekin olen joutunut komennusmatkalle Helsinkiin, jossa joudun olemaan kevättalveen 1993.

Kevätretki Tammissaareen onnistui hyvin. Osallistujien vilpittön kiitos asian vaatimista ennakkoyhteyksistä ja matkan muiden järjestelyjen johdosta Leilalle. Syysretkiasia on tavanmukaan esillä ensimmäisestä kokouksesta alkaen. Teemme sen tällä kertaa jälleen Turkuun.

Tänä iltana ovat puheenvuoron saaneet Jorma Räsänen ja minä. Omalta osaltani kerron alkukesällä Vammalassa pidetystä Tyrvään seudun henkilö- ja sukuhistorioiden tutkijain tutkijaseminaarista. Tämä Taisto Suontaustan neljättä kertaa organisoima 8-9.6.1991 Vammalassa järjestetty tilaisuus toi jälleen mukanaolleiden mieliin uusia näkökulmia Tyrväältä ja sen entisestä kappeliseurakunnasta, joka oli sunnuntai-retken kohteena.

Lauantai sujui kaupungin keskustassa, KOP:n kerhotilassa nopeasti. Osanottajat olivat tuttuja aikaisemmilta kerroilta, joskin uusiakin mukaantulleita joukossa oli. Taisto Suontausta juonsi taidokkaasti ja asiantunteuksella seminaarin kulun kertoen mielenkiintoisista teema- sopivista sukututkimusaiheista ja johti keskustelua ammattimiehen ottein.

Antti Prusi valaisi Wäinö Selanderin tuotantoa monipuolisesti. Selander on kirjoittanut useita teoksia, joissa hän on kuvannut seudun entistä aikaa asiantunteuksella ja suurta kotiseuturak- kautta osoittaen. Useat hänen teoksistaan on jo loppuunmyyty. Nyt on kuitenkin

KARKUN RATSUTILAT-teoksesta otettu uusi näköispainos.

Sunnuntaiaamun kirkkaus kruunasi maiseman kauneuden linja-auton lähtiessä kohti Kiikkaa Tyrvään tiilisen, kaksitapulisen 140 vuotta vanhan kirkon pysäköintialueelta. Oppaina toimi Ryömän pariskunta, joka hoiti kokouksen aikana myös osanottajien kahvituksen. Reitti kulki Vammaskosken sillan ylitse asemalle ja edelleen Vaunujoen sillan yli, kunnes saavuimme vaimoni synnyntaloon, Ritalan kohdalle. Kaiken aikaa Ryömät olivat kertoneet tienvarren taloista ja tapahtumista. Auto pysähtyi ja ikkunoista näimme tuon ison taloryhmän, josta oppaistamme kirjoittama teos SEITSEMÄN RIIHEN TALO tarkemmin kertoo. Poikkesimme Kiikan kirkkomaalla, joka oli kaunis ja siisti. Varhaisen kevään hallaöiden vuoksi hautakukat olivat vielä laittamatta, mutta ne saattoi kuvitella omaisten haudoille.

Reitti kulkikylien halki kohti Kiikoisten rajaa. Talonnimi talonnimen jälkeen kuului kaiuttimista korviimme silmäparien kääntyessä kertomuksen tahtiin: Junnila, Sipilä, Kero, Kettu, Hituri, Katara, Setälä ja lopulta Kiimajärven pohjoispäässä Koppalainen, jonne pysähdyimme keskustelemaan talonväen kanssa. Täältä käännyimme paluumatkalle.

Kokous-, ruokailu- ja tutustumiskoh- teeksi meille oli varattu vuoden kyläksi valittu Vähähaara, jonka kokoavaksi koh- tauspaikaksi kyläläiset olivat voimiaan ja työtuntejaan laskematta siirtäneet Kiikan Teukkulankylästä Sopen vanhan pääarakennuksen. Hyvin talo tänne uusille perustuksilleen tuntui asettuneen. Ovilla meitä odotti isännän ottein Reino Nummi. Hänet, kuten Taisto Suontaustan-

kin tulemme tapaamaan syksyn esitelmöitsijöinä tässä salissa. Kuulimme isännän sekä emäntinä olleiden Sepän ja Suunni-tyn rouvin kertomina monipuolisen kylä- ja sukuselvityksen, mitä Topin suvun ko-koaja vielä täydensi. Vähähaaran talois-ta ja torpista on kirjoitettu omat kir-jansa, joita täällä oli myytävänä. Suu-rin osa talon tiloista oli kangaspuiden hallussa. Useissa niistä keskeneräiset kudonnaiset odottivat jatkajaa. Emäntien tarjoamat pöydänantimet, klimppisoppa alusruokana, tarjosivat tuhdin pohjan päivän jatkolle.

Kun keskustelut pirtissä oli saatu käydyksi, siirryttiin pihalle, jossa pä-rehöylä, puuvaja ja viinttikaivo kuvasi-vat menneitä aikoja ja esiintymislava nykyhetkeä. Kaikki odottivat kylän tule-via kesäjuhlia. Kiittelyjen ja paluulu-pausten jälkeen lähdettiin kohti Pehulaa Aetsän keskustaa. Tämä entisen Keikyän keskus ohitettiin uutta tietä, ylitet-tiin Kokemäenjoki ja jatkettiin joen vartta sen eteläpuoleista tietä pitkin kohti Kiiikkaa. Jokisivu, Teukkula ja

muut nimet, talojen nimistä puhumatta-kaan kaikuivat kuulijain korviin matkan edistyessä.

Auto pysähtyi Laurilan talon viereen harmaan mökin luo. Tiesin entuudestaan siinä sijaitsevan kirjailija, runoilija Kaarlo Sarkian museon. Opas noudettiin naapurista. Hän selosti kuulijoille kir-jailijan vaiheita ja vastaili kysymyk-siin.

Päivä alkoi jo kääntyä illaksi, mutta vielä meille oli näytettävää. Oli yksi-tyinen pieni talomuseo, erään matkalai-semme kotitalon ulkorakennuksessa. Se antoi katsojalle kuvan siitä kotiseutu- ja perinnerakkaudesta, jota usealla meistä sukututkijoista on. Niin jäi taakse Knuutila ja automme suuntasi koh-ti Vammalaa.

Mikään ei tunnu niin haikealta kuin hyvästijätöt, oli tilanne millainen ta-hansa. Tämän saimme jälleen kokea. Toi-voen jatkoa jo perinteeksi tulleille ko-koontumisille kiittelimme Taiston ja erkanimme kukin tahollemme.